

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyně JUDr. Hany Kadaňové a JUDr. Naděždy Treschlové ve věci

žalobkyně: **Avon Cosmetic Limited**
sídlem Nunn Mills Road, NN1 5PA
Northampton, Spojené království Velké Británie a Severního Irska
zastoupená společností Ernst & Young s.r.o.
sídlem Na Florenci 2116/15, Praha 1

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 11. 2020, č. j. 41537/20/5200-11431-712136

t a k t o:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

1. Žalobkyně se domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Finančního úřadu pro hlavní město Prahu (dále též „*finanční úřad*“, případně obecně pouze „*správce daně*“, přičemž tento obecný termín je použit i pro žalovaného, pokud rozlišení jednotlivých úřadů nemá vliv na srozumitelnost textu) ze dne 11. 6. 2018, č. j. 4566469/18/2001-53521-102252 (dále též „*prvostupňové rozhodnutí*“), jímž byla zamítnuta žádost žalobkyně o přiznání osvobození příjmů z licenčních poplatků dle § 38nb zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmu, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „*zákon o daních z příjmů*“) z důvodu nesplnění všech zákonných podmínek pro osvobození příjmů z licenčních poplatků dle

uvedeného ustanovení, konkrétně podmínky dle § 19 odst. 5 bod 2 zákona o daních z příjmů, tedy požadavek, aby příjemce licenčních poplatků byl jejich skutečným vlastníkem.

2. Žalobkyně v podané žalobě nejprve shrnula skutkový stav a obecně uvedla, že na základě smlouvy o postoupení licenčních práv uzavřené dne 30. 6. 2016 s historickými vlastníky licenčních práv k duševnímu vlastnictví AVON, společností AVON International Operations Inc. a společností Avon Products Inc., daňovými rezidenty Spojených států amerických, se stala příjemcem licenčních poplatků mimo jiné od české společnosti Avon Cosmetics spol. s r. o., stala se výhradním držitelem licenčních práv pro oblast Evropa, Afrika a Střední východ. K uvedenému došlo z hospodářských důvodů kvůli utlumování aktivit skupiny AVON v USA a postupnému převodu samotných práv k duševnímu vlastnictví do Velké Británie. Žalobkyni byly po převzetí licenčních práv svěřeny určitá práva a povinnosti, například poskytovala licenční práva jednotlivým lokálním společnostem skupiny Avon v Evropě, Africe a na Středním východě, přijímala svým jménem a na svůj účet platby jednotlivých lokálních společností skupiny Avon v určených oblastech, platby evidovala, spravovala a vynucovala a současně dbala na dodržování dalších smluvních podmínek, spravovala a kontrolovala užití a výkon duševních práv lokálními společnostmi v jednotlivých zemích, kontrolovala porušení užívání licenčních práv lokálními společnostmi v jednotlivých zemích, ukončovala poskytnutí licenčních práv jednotlivým lokálním společnostem, pokud si to vyžádaly okolnosti a navrhovala implementovala strategii využití a rozvoje práv duševního vlastnictví pro oblast Evropy, Afriky a Středního východu. Tato část žaloby je pouze popisná a neobsahuje žádné relevantní námítky proti napadenému rozhodnutí, proto ji část v další části rozsudku konkrétně nevypořádává jako žalobní bod.
3. Žalobkyně spatřuje nezákonný postup žalovaného v tom, že odmítl přiznat žalobkyni osvobození od příjmů z licenčních poplatků z důvodu nesplnění podmínky stanovené v § 19 odst. 5 bod 2 zákona o daních z příjmů, tedy proto, že žalobkyně není skutečným vlastníkem. Žalovaný pak vykládá pojem skutečný vlastník tak, že příjemce licenčních poplatků je jejich skutečným vlastníkem pouze v případě, že jich může užívat bez omezení a není povinen předat platby jiné osobě, výkon funkcí a nesení rizik souvisejících s činnostmi a aktivy, z nichž licenční poplatky plynou, nejsou pro posouzení skutečného vlastnictví relevantní, skutečné vlastnictví licenčních poplatků není odvislé od nastavení funkcí ve skupině a posouzení skutečného vlastníka a zneužití práva jsou oddělené a nesouvisející otázky. Uvedený výklad skutečného vlastníka tak lze podle žalovaného shrnout tak, že jediným kritériem pro posouzení skutečného vlastnictví je, zda má příjemce licenčních poplatků závazek předat přijaté platby jiné osobě. Tento výklad je však dle žalobkyně nezákonný, protože nereflexuje smysl a účel zavedeného konceptu skutečného vlastníka do daňového práva.
4. Žalobkyně s odkazem na právní úpravu, konkrétně na § 19 odst. 6 zákona o daních z příjmů a § 38nb odst. 4 zákona o daních z příjmů, uvedla, že příjemce licenčních poplatků je skutečným vlastníkem, pokud tyto platby přijímá ve svůj prospěch a nikoli jako zprostředkovatel, zástupce nebo zmocněnec pro jinou osobu, tato zákonná úprava je implementací evropské směrnice rady 2003/49/ES (dále jen „*směrnice*“). Ohledně výkladu pojmu skutečný vlastník ve smyslu směrnice a potažmo i zákona o daních z příjmů odkázala žalobkyně na rozhodnutí Soudního dvora Evropské unie ze dne 26. února 2019 ve spojených věcech C-115/16, C-118/16, C-119/16 a C-299/16. V uvedeném rozhodnutí se pak Soudní dvůr Evropské unie vyjádřil tak, že při výkladu směrnice je nutné zohlednit také Modelové smlouvy OECD (dále jen „*smlouva*“), včetně jejich změn a komentářů k ní, ze kterých vyplývá, že účelem zavedení pojmu skutečného vlastníka je zabránění zneužívání výhod vyplývajících se smluv o zamezení dvojímu zdanění, zabránění vyhýbání se zdanění nebo daňovým únikům. Podle komentáře k čl. 12 smlouvy nemá být pojem skutečný vlastník používán v úzce technickém smyslu, ale má být chápán v kontextu a světle účelu smlouvy. Z uvedeného je zřejmé, o skutečného vlastníka nejde v případech, kdy dochází

k zneužívání daňových výhod či vyhýbání se daňovým povinnostem. Dále soudní dvůr vymezil v rozsudku znaky, z nichž je možné zneužívání daňových výhod usuzovat a výhody dle směrnice subjektu nepřiznat, a to zejména za situace, kdy hospodářské subjekty učinily pouze formální či umělé operace, jež postrádají jakékoliv hospodářské a obchodní odůvodnění a jejichž hlavním účelem je získání neoprávněné výhody, nebo jedná-li se o skupinu společností, jež není zřízena pro účely odrážející hospodářskou realitu, má čistě formální strukturu a jejím hlavním účelem nebo jedním z hlavních cílů je získat daňovou výhodu, jež je v rozporu s předmětem nebo účelem použitelné daňové právní úpravy.

5. Žalobkyně má za to, že žalovaný při aplikaci pojmu skutečný vlastník na daný skutkový stav nerefletoval skutečnost, že žalobkyně přijímá licenční poplatky od společnosti Avon Cosmetics spol. s r. o. vlastním jménem, na vlastní účet, má z nich hospodářský prospěch a může svobodně určovat, jak budou využity, když dospěl k závěru, že žalobkyně skutečným vlastníkem není, z důvodu závazku žalobkyně předat příjmy z licenčních poplatků jiné osobě, a to společnosti Avon Products Inc, respektive společnosti Avon Internetaional Operations Inc. Pouze ze skutečnosti, že výše licenčního poplatku je stanovena jako podíl na čistých tržbách, a to jak u společnosti Avon Cosmetics spol. s r. o., která je povinna hradit žalobkyni licenční poplatky ve výši xxx %, tak u žalobkyně, která je povinna hradit společnostem Avon Products Inc. a Avon International Operations Inc. poplatek ve výši xxxx %, nelze usuzovat, že žalobkyně není skutečným vlastníkem. Uvedené nevypovídá nic o tom, kdo rozhoduje, jak bude s vybranými prostředky nakládáno, a kdo nese odpovědnost za jejich úhradu. Kromě uvedeného částka, kterou hradí žalobkyně společnostem Avon Products Inc. a Avon International Operations Inc. je pouze dílčí část celkové úhrady za licenční poplatky. I v případě, že by žalovaný dospěl k závěru, že žalobkyně není vlastníkem licenčních poplatků v části xxx%, které je povinna uhradit dále, měl žalovaný přiznat žalobkyni skutečné vlastnictví alespoň v části odpovídající částce rozdílu v licenčních poplatcích.
6. Žalobkyně dále argumentovala výkladem kanadského odvolacího soudu v případě Velcro Canada Inc, v rámci kterého byl pojem skutečný vlastník také aplikován a kanadský soud dospěl k závěru, že skutečnost, že výše plateb licenčních poplatků je odvozena od tržeb lokální společnosti nebrání tomu, aby bylo skutečné vlastnictví licenčních poplatků přiznáno subjektu, který zároveň sám hradí licenční poplatky jiné osobě.
7. Závěrem žalobkyně uvedla, že žalovaný se v napadeném rozhodnutí dopustil dalších dílčích nesprávností při hodnocení skutkového stavu, V prvé řadě žalovaný odmítl za prokázané, že žalobkyně nese v souvislosti s přijímanými a hrazenými licenčními poplatky měnové riziko, neboť z předložených faktur není zřejmé, zda společnost Avon Cosmetics spol. s r. o. hradí licenční poplatky v korunách či librách. Žalobkyně sama však hradí licenční poplatky v amerických dolarech, o nesení měnového rizika žalobkyně tak nemůže být pochyb. Dále žalovaný ve svém rozhodnutí uvedl, že ve výroční zprávě žalobkyně za rok 2017, je uvedeno, že žalobkyně získává licenční poplatky od jiných společností ve skupině, a že o nich účtuje, což není pravdou, neboť toto tvrzení je nepřesné. Žalovaný také odmítl zohlednit výklad rozhodnutí kanadského soudu s odůvodněním, že kanadské právo je založeno na jiném právním systému než právo České republiky, což není relevantním argumentem, neboť kanadský soud vykládal ustanovení založené na Modelové smlouvě OECD, která byla východiskem pro přípravu směrnice.
8. Žalovaný se k žalobě vyjádřil tak, že nejprve zrekapituloval průběh řízení před správním orgánem I. stupně a následně průběh odvolacího řízení, ve kterém sám rozhodoval a vydal napadené rozhodnutí, které je předmětem tohoto řízení. Dále uvedl, že setrvává na právním názoru uvedeném v žalobou napadeném rozhodnutí o odvolání a plně odkazuje na jeho odůvodnění,

neboť odvolací a žalobní námitky jsou obdobné a navrhnul, aby žaloba byla zamítnuta. Z české právní úpravy, stejně tak jako ze směrnice i obecně akceptovaného výkladu vyplývá, že skutečným vlastníkem příjmu není ten, kdo jej přijímá jako zprostředkovatel, zástupce nebo zmocněnec pro jinou osobu, tedy jako osoba, přes kterou příjem jen „protéká“ a nemá skutečné užítky z tohoto příjmu, jelikož jí váže povinnost tento příjem předat jinému subjektu. Žalovaný je přesvědčen o tom, že mu zákon ukládá, aby přiznal osvobození od daně z příjmů licenčních poplatků jen těm subjektům, kteří jsou prokazatelně skutečnými vlastníky předmětného příjmu, což znamená, že mají plné právo nakládat s licenčním poplatkem, mají plné právo na užítky plynoucí z těchto příjmů a současně tato práva nejsou omezena povinností převést tento příjem na jinou osobu. Koncept skutečného vlastníka nelze vykládat tak, že každému příjemci příjmu, který se prohlásí skutečným vlastníkem předmětného příjmu, musí být v jeho vždy, pokud správce daně neprokáže zneužití práva, či jiný nekalý úmysl žadatele. Je tedy zcela v souladu s právní úpravou, jejím smyslem a účelem, pokud za skutečného vlastníka příjmů z licenčních poplatků není osvědčen subjekt, který zcela legálně a legitimně vykonává určitou hospodářskou činnost, avšak ve vztahu k příjmu z licenčních poplatků vystupuje jako zprostředkovatel, či správce a tento příjem pak předává jinému subjektu. Pokud jde o rozhodnutí Soudního dvora Evropské unie ve spojených věcech C-115/16, C-118/16, C-119/16 a C-299/16, žalovaný má za to, že postupoval a rozhodoval zcela v souladu s ním. Soudní dvůr Evropské unie se sice do značné míry v uvedeném rozhodnutí zabýval zneužitím práva v souvislosti s konceptem skutečného vlastníka, tím však nepopřel, že skutečným vlastníkem nejsou ani zprostředkovatelé a zástupci. Uvedené navíc výslovně stanovuje samotná směrnice. Stejně tak tou je i podle komentáře k článkům modelové smlouvy OECD, kde je uvedeno, že příjemce licenčních poplatků je jejich skutečným vlastníkem pouze tehdy, jestliže jich může užívat a požívat bez omezení a není ze zákona nebo smlouvy povinen předat platby jiné osobě.

9. K námitce žalobkyně, že nesprávně posoudil žalobkyni, jako subjekt, který není skutečným vlastníkem licenčních poplatků pak žalovaný uvedl, že z dokumentů předložených žalobkyní vyplynulo, že společnost Avon Cosmetics spol. s r.o. má povinnost odvést žalobkyni jako licenční poplatek částku ve výši xxxxx % ze svých čistých tržeb, a to do 30 dnů od konce čtvrtletí a žalobkyně má následně povinnost odvést společností Avon Products Inc. a Avon International Operations Inc. částku ve výši xxxx % z čistých tržeb společnosti Avon Cosmetics spol. s r. o., a to do 60 dnů od konce kalendářního čtvrtletí. Platby jsou tedy vypočteny ze stejného základu a je zde zřejmá i jejich časová souslednost, xxxxx % platby, kterou obdrží žalobkyně, jako licenční poplatek je poté povinna hradit dále. Žalobkyně má dle smluv odpovědnost za plnění povinností držitelů podlicence z čehož mu plynou určitá rizika, proto se rozdíl mezi provedenými a přijatými platbami jeví jako poplatek za správu licenčních poplatků. Žalovaný se zabýval porovnáním souboru oprávnění žalobkyně a držitele podlicence, splatností poplatků, nesením rizik i určenou měnou, přičemž všechny tyto okolnosti vedly žalovaného k závěru, že žalobkyně skutečným vlastníkem příjmů z licenčních poplatků není.
10. Závěrem žalovaný uvedl, že pokud jde o vytýkané nesprávné posouzení měnového rizika, žalovaný nemohl tvrzení žalobkyně vyhodnotit jako okolnost svědčící o skutečném vlastnictví, neboť žalobkyně nepředložila žádné důkazy, ze kterých by vyplývalo, že jsou jí licenční poplatky společností Avon Cosmetics spol. s r. o. hrazeny v českých korunách nebo librách. Podle předložené smlouvy, měli být všechny poplatky hrazeny v amerických dolarech a pouhé předložení faktury, kde je částka vyčíslena v librách a českých korunách neprokazuje, v jaké měně byla částka uhrazena. Co se týče výroční zprávy žalobkyně z roku 2017, kterou měl žalovaný vyhodnotit vadně, žalovaný trvá na tom, že z ní lze dovodit pouze to, že žalobkyně získává licenční poplatky od jiných společností ve skupině a že o nic účtuje. Podle žalovaného tak námitky žalobkyně nejsou důvodné.

11. Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným správním orgánem vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti.
12. Dne 9. 10. 2017 podala žalobkyně na Finanční úřad pro hlavní město Prahu, žádost o vydání rozhodnutí o přiznání osvobození z licenčních poplatků za období od 1. 1. 2017 do 31. 12. 2017, od 1. 1. 2018 do 31. 12. 2018 a od 1. 1. 2019 do 31. 12. 2019 podle ust. § 19 odst. 1 písm. z) zákona o daních z příjmů v návaznosti na ust. § 38nb zákona o daních z příjmů. O žádosti rozhodl finanční úřad prvostupňovým správním rozhodnutím ze dne 11. 6. 2018, č. j. 4566469/18/2001-53521-102252, kterým žádost zamítl. K odvolání žalobkyně žalovaný toto rozhodnutí potvrdil a odvolání zamítl svým rozhodnutím č. j. 4153/7/20/5200-11431-712136, neboť dospěl k závěru, že žalobkyně není skutečným vlastníkem příjmů z licenčních poplatků, nýbrž pouze jejich správce, či zprostředkovatel. V odůvodnění napadeného rozhodnutí je uvedena obdobná argumentace, jako ve vyjádření žalovaného k žalobě, proto na ní soud odkazuje, aniž by jí bylo účelné znovu opakovat.
13. Ve věci samé rozhodl Městský soud v Praze bez nařízení jednání, neboť s tím účastníci vyslovili souhlas (§ 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“).
14. Napadené rozhodnutí přezkoumal v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), a podle § 75 odst. 1 s. ř. s. přitom vycházel ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
15. Podle ust. § 19 odst. 1 písm. z): *„Od daně jsou osvobozeny licenční poplatky plynoucí obchodní korporaci, která je daňovým rezidentem jiného členského státu Evropské unie než České republiky, od 1. obchodní korporace, která je daňovým rezidentem České republiky, nebo 2. stálé provozovny obchodní korporace, která je daňovým rezidentem jiného členského státu Evropské unie než České republiky, na území České republiky“*, odst. 5 bod. 2 stanoví zákonnou podmínku pro osvobození: *„příjemce z úvěrového finančního nástroje nebo licenčních poplatků je jejich skutečným vlastníkem“*, ust. § 19 odst. 6 zákona o daních z příjmů: *„příjemce podílu na zisku, příjmu z převodu podílu mateřské společnosti v dceřiné společnosti, úroků z úvěrového finančního nástroje a licenčních poplatků je jejich skutečným vlastníkem, pokud tyto platby přijímá ve svůj vlastní prospěch a nikoliv jako zprostředkovatel, zástupce nebo zmocněnec pro jinou osobu“*.
16. Dále pak soud vycházel z čl. 1 odst. 4 směrnice, který obdobně stanoví, že *„společnost členského státu je považována za skutečného vlastníka úroků či licenčních poplatků pouze v případě, že je přijímá pro sebe, a nikoli pro jistou osobu jako zprostředkovatel, např. jako zástupce, správce majetku nebo zmocněnec“*.
17. V první řadě se soud zabýval námitkou žalobkyně ohledně výkladu pojmu skutečný vlastník, která je pro další posouzení této věci zásadně určující, a kterou žalobkyně napadá. V souladu s českou zákonnou úpravou zakotvenou v zákoně o daních z příjmů a také s unijními předpisy, konkrétně Směrnicí rady 2003/49/ES, která je zákonem o daních z příjmů implementována do českého právního řádu, není skutečným vlastníkem subjekt, který přijímá platby z licenčních poplatků pro jinou osobu jako zprostředkovatel. Skutečným vlastníkem uvedených příjmů tak musí být subjekt, u něhož příjem dochází k navýšení jeho majetku, k jeho obohacení. Skutečný vlastník užívá příjem bez omezení, nepředává jej ani zčásti jiné osobě. Ke shodnému závěru pak dospěl i Soudní dvůr Evropské unie ve svém rozhodnutí ze dne 26. 2. 2019 ve spojené věci C-115/16, C-118/16, C-119/16 a C-299/19, kde uvedl, že *„Pojem „skutečný vlastník úroků“ ve smyslu uvedené směrnice tudíž musí být vykládán tak, že označuje entitu, která má skutečný prospěch z úroků, jež jí byly vyplaceny. Článek 1 odst. 4 téže směrnice podporuje tento odkaz k hospodářské realitě, když upřesňuje, že*

společnost členského státu je považována za skutečného vlastníka úroků či licenčních poplatků pouze v případě, že je přijímá pro sebe, a nikoli pro jinou osobu jako zprostředkovatel, např. jako zástupce, správce majetku nebo zmocněnec.“, na který odkazovala žalobkyně ve své žalobě. K uvedené problematice se vyjadřoval i Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí ze dne 12. 11. 2019, č. j. 10 Afs 140/2018-32, kde uvedl, že „Příjemce (sub)licenčních poplatků je jejich skutečným vlastníkem jen tehdy, jestliže jich může užívat a požívat bez omezení a není ze zákona či ze smlouvy povinen předat platby jiné osobě (§ 19 odst. 6 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů).“ Ačkoliv žalobkyně na tato rozhodnutí odkazuje pro podporu své argumentace, podle názoru soudu tato rozhodnutí podporují výklad, z něhož vychází žalovaný a soud v této věci. Nikde z odůvodnění rozhodnutí neplyne závěr, který žalobkyně uvádí v žalobě a který je silně zjednodušující, že jediným kritériem je zjištění, zda má příjemce licenčních poplatků závazek předat je jiné osobě. Soud v tomto směru odkazuje na konkrétní odůvodnění napadeného rozhodnutí, z něhož je zjevné, že žalovaný hodnotil celou skutkovou situaci širěji.

18. Pokud žalobkyně argumentovala skutečností, že po převzetí licenčních práv vykonávala další práva a povinnosti vůči jednotlivým lokálním společnostem, se kterými se pojila také odpovědnost žalobkyně za jednání a opomenutí držitelů podlicencí, a že není pouze tzv. „průtokovou“ společností a váže pak svou argumentaci na možné zneužití práva, pak soud uvádí, že shora uvedené rozhodnutí Soudního dvora Evropské unie nelze vykládat v tom smyslu, že pokud se neprokáže zneužití práva, žalovaná je povinna osvobození od daně z licenčních poplatků žalobkyni přiznat. Jak zákon, tak i shora uvedená judikatura, vymezují pojem skutečného vlastníka, který žalobkyně v řízení neprokázala (v podrobnostech soud odkazuje na podrobné odůvodnění napadeného rozhodnutí). Není tak podstatné, zda žalobkyně vykonává legitimně určitou hospodářskou činnost v obecnějším smyslu, nebo zda přijímá poplatky na svůj účet, ale zda je skutečným vlastníkem licenčních poplatků (má z nich sama prospěch), což jsou dvě rozdílné skutečnosti. Je tak při posouzení věci podstatné, jaký charakter činnost žalobkyně vykazuje, nikoliv to, zda je prokázáno zneužití práva. Činnost žalobkyně podle názoru soudu nesplňuje podmínku skutečného vlastníka licenčních poplatků, jak ji vymezila judikatura uvedená výše.
19. Žalobkyně dále poukazuje na to, že licenční poplatky za poskytování podlicence vybírá od společnosti Avon Cosmetics spol. s r. o. ve výši xxxxx % z čistých tržeb, kdežto společností Avon Products Inc. a Avon International Operations Inc. odvádí pouze částku odpovídající xxxxx % z čistých tržeb. Soud se při posouzení tohoto žalobního bodu ztotožnil se žalovaným, který dospěl k závěru, že žalobkyně nemá z příjmu z licenčních poplatků skutečný užitek (prospěch) a není oprávněna o něm svobodně rozhodovat, když je povinna jej v téměř celé části odvádět výše uvedeným společnostem. Uvedenému závěru nasvědčují i další skutečnosti, o něž žalovaný svůj závěr opírá a které vycházejí z předložené smluvní dokumentace, a s jejichž posouzením se soud ztotožňuje (např. splatnost přijímaného licenčního poplatku a odváděného podlicenčního poplatku, která je stanovena obdobně; skutečnost, že vlastnictví majetkových práv zůstává společností Avon Products Inc. a Avon International Operations Inc., které si navíc vyhradili právo provádět kontroly nejen u žalobkyně, ale také u držitelů podlicence). Není pak pro toto hodnocení podstatné zjišťování, z jakých příjmů žalobkyně hradí poplatky společností Avon Products Inc. a Avon International Operations Inc., ale skutečnost, že žalobkyně přijímá licenční poplatky ve stanovené výši z čistých tržeb a následně je smluvně zavázána část těchto plateb odvést dalším společnostem. Rozdíl mezi platbami ve výši xxxxx %, který zůstává žalobkyni, pak nelze za tohoto skutkového stavu považovat za příjem z licenčních poplatků, ale pouze jako odměnu za správu poplatků vybraných žalobkyní pro společnost Avon Products Inc. a Avon International Operations Inc., když jinak je žalobkyně smluvně zavázána podstatnou část těchto příjmů převést a nemá tak z nich prospěch (užitek). Na převažujícím charakteru činnosti žalobkyně shora uvedené však tato skutečnost nemá podstatný vliv, stále se jedná o to, že licenční

poplatky v převážné míře žalobkyně odvádí dalším společnostem, není tak jejich skutečným vlastníkem, čímž nesplňuje příslušnou zákonnou podmínku. Tento užitek pak žalobkyně nemá, ani tehdy, pokud by prováděla další činnosti, které zmiňuje v žalobě (např. marketing nebo výzkum a vývoj), což ovšem podle názoru soudu nebylo v daňovém řízení žalobkyně nijak podrobněji prokazováno a zůstalo tak pouze u tvrzení, neboť z hlediska přijímaných licenčních poplatků není jejich skutečným vlastníkem, když ty musí smluvně odvádět skutečnému vlastníku.

20. Soud neshledal důvodné ani námitky žalobkyně, že žalovaný nezohlednil skutečnost, že vybírá licenční poplatky v českých korunách či librách a hradí licenční poplatky v amerických dolarech, což dokazuje, že žalobkyně nese měnové riziko. Vzhledem ke skutečnosti, že licenční smlouvou je stanovena měna všech poplatků na americký dolar a žalobkyně dostatečně přesvědčivě neprokázala, že platby vybírá v jiné měně a z jakého důvodu, když smluvní dokumentace takovému závěru nesvědčí, soud souhlasí s žalovaným, že takto obecně formulovaná námitka nemohla být v odvolacím řízení konkrétněji posouzena. Bylo tak na žalobkyni, aby tuto spornou otázku vysvětlila v odvolacím řízení, aby na ní mohl žalovaný konkrétně reagovat. Pokud tak neučinila, nemůže se dovolávat toho, že tuto otázku žalovaný neposoudil nebo ji vyhodnotil jinak. Je tak nutné uzavřít, že pokud smluvní dokumentace, kterou žalobkyně správci daně předkládala, stanovila platby v amerických dolarech, bylo na žalobkyni, aby vysvětlila, proč tomu tak není a proč jsou na faktuře společnosti ACS uvedeny české koruny a libry, a za tohoto stavu, v jaké měně tato platba byla skutečně provedena.
21. Pokud žalobkyně namítá, že měl být ve věci použit právní názor rozhodnutí kanadského soudu ve věci Velcro, v daném případě podle názoru soudu má přednost jasně formulovaný právní názor Soudního dvoru EU i Nejvyššího správního soudu, který výklad kanadského soudu nebere v potaz. Pro českého správce daně je významnější judikatura evropských a národních soudů, pokud hodnotí pojem stanovený evropským a národním právem. Tak tomu v daném případě bylo a proto soud žádnou nezákonnost takového postupu nezjistil. Pokud jde o údajně vadné hodnocení výroční zprávy žalobkyně za rok 2017, ani zde neshledal soud žádné pochybení žalovaného, pokud ten vycházel, že tuto skutečnost žalobkyně neprokázala, neboť předložila část výroční zprávy, z níž vyplývá pouze to, že získává licenční poplatky a účtuje o nich. Žalobkyně nikde v žalobní argumentaci neuvádí, proč by tomu měla být jinak, a to zejména za situace, kdy žalovaný hodnotil předloženou smluvní dokumentaci. V tomto daňovém řízení je to žalobkyně, kdo musí prokazovat příslušné skutečnosti. Soud ani v žalobě žalobkyni citované části její výroční zprávy nevidí nic, co by mělo popírat shora uvedený závěr plynoucí z žalobkyni v řízení předkládané smluvní dokumentace, resp. skutečnost, která by tuto smluvní dokumentaci měla dotvářet nebo ji popírat. Podrobnější žalobní argumentaci žalobkyně ve vztahu k celému řízení a hodnocení dokazování neprovádí, proto se soud k ní nemůže podrobněji vyjádřit v odůvodnění tohoto rozsudku.
22. Městský soud v Praze z výše uvedených důvodů k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

23. O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož žalobce, který neměl ve věci úspěch, nemá právo na náhradu účelně vynaložených nákladů v řízení a žalovaný správní orgán, jemuž by právo na náhradu účelně vynaložených nákladů podle výsledku řízení náleželo, žádné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevykázal ani neuplatňoval. Z tohoto důvodu Městský soud v Praze vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 3. února 2022

JUDr. Ladislav Hejtmánek

předseda senátu